

I. Een flipperkast van een hoofd

Ik ben een lichte slaper. Dat komt, denk ik, door mijn ziel, die een soldatenziel is: gealarmeerd bij het minste. Er heeft maar iemand te hoesten of ik denk al aan een pandemie. Dat soort dingen, verstaat ge. Een andere theorie is dat ik tot de adel behoor, het is te zeggen, dat mijn ziel tot de adel behoort. Technisch gezien zit ik daarvoor wellicht wat krap bij kas, maar ik laat mij vertellen dat ik soms onredelijk hoge eisen aan de wereld stel. Zoals de adel dus. Herinner u bijvoorbeeld dat verhaaltje van die prinses die geen oog dicht deed omdat er ochot een erwt onder haar matras lag. Ik kan mij daar inderdaad iets bij voorstellen. Bon, als ik goed tel, zijn er dus twee mogelijkheden. Ofwel ben ik soldaat, ofwel ben ik van adel. Waakzaam of overgevoelig. Ik breek mijn hoofd daar soms over. En aangezien ik er zelf maar niet wijs uit raak, moet de catastrofe er maar over beslissen. Dat is misschien wel belangrijk om weten: dat ik het onaangename gevoel heb dat er ons binnenkort een te wachten staat, een catastrofe. Zeer dramatisch, ik besef het. Aan de andere kant, het blijft natuurlijk maar een gevoel en de vraag is hoe terecht ik er mijn nachtrust door laat vergallen. Dat is het komische van de zaak. Als er niets gebeurt, is de paniek voor niets geweest, al zijt ge in wezen natuurlijk nooit zeker dat het niet nog moet komen. Gebeurt er daarentegen wel iets, dan hebt ge nog niet op een dankuwel te rekenen, omdat de mensen het dan te druk hebben met dood of in paniek zijn, of wat dan ook. Maar ondertussen zijt ge al die tijd zagezegd wel een zagevent geweest. Vandaar wellicht dat ik mij soms wat overdreven

opjaag in de dingen. Er mag bijgevolg geen speld vallen, of het is – ping – wakker en gedaan met slapen.

Maar genoeg theorie, vervang die vallende speld dus maar rap door de hoestbui van meneer Hasquin van het appartement onder mij en ge zult verstaan dat ik redelijk klaarwakker was. Mijn hart ging zo ongeveer aan duizend per uur. Jongens, was mij dat een gerochel. Precies of die mens lag daarbeneden met behangerslijm te gorgelen. Moeizaam opende ik mijn ogen. Afgaand op het donker was het nog veel te vroeg om op te staan. Waarom zou ik ook? Ik zit al een paar maanden zonder werk. En als ge weinig omhanden hebt, begint ge toch maar over van alles te redeneren en theortietjes te verzinnen, zo veel in feite dat mijn hersens er tegen de avond regelmatig pijn van doen. Echt pijn. Pas op, het is niet dat ik geweldig diepzinnige inzichten heb of zo. Het maakt in feite niet echt uit *wat* ge denkt. Ik bedoel, het is gelijk in de fabriek. Of ge nu hele dagen pingpongballen of catastrofes ziet passeren, op den duur steekt het tegen. Ik probeerde het gerochel dus te negeren en deed mijn best om aan niets te denken. Alleen is aan niets denken een redelijk delicate bezigheid, en al helemaal met zo'n meneer Hasquin die een verdiep onder u zijn halve long ligt op te geven. Echt waar, had ik er een microfoon opgezet, ik had de opname als reclame kunnen verpatsen aan de antitabakslobby. En daar begon precies de miserie. Aan de antitabakslobby denken was er eigenlijk al te veel aan. Op het eerste zicht lijkt het iets onnozels, maar in feite is geen gedachte zo onschuldig dat ze niet heel uw hoofd kan innemen, alsof ge de deur op een kier zet en de rest van de wereld er ongenodigd zijn gewicht tegen smijt. Schematisch ziet dat er dan als volgt uit:

De vuile hoest van meneer Hasquin > reclame voor de anti-tabakslobby > kanker > de dood > de algemene vergankelijkheid der dingen > de nakende catastrofe, waarvan reeds sprake

Zoals ik al zei, die catastrofe is wel vaker het eindstation-gare-terminus van mijn gedachten, tegen mijn wil vaneigens, maar op de hersens hebt ge nu eenmaal weinig vat. Die doen maar. Iemand zou in feite eens een flipperkast moeten ontwerpen die de binnenkant van een mensenhoofd voorstelt. De flippers zijn dan de ogen of de oren en de bal stelt de gedachte voor. En voor de rest zijn er allerlei kwabben waar die bal tegenaan moet stuiteren, en dan nog een bende flikkerende synapsen en zeker ook een paar schone, zwarte alzheimergaten, om een en ander te vergeten.

Uit: *Karbonkel* (2020), Régis Dragonetti